

ע"פ 25963/04/17 - מ ח נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליימ

ע"פ 25963-04-17 ח(אסיר) נ' מדינת ישראל

בפני הרכב כב' השופטים:

י. גריל, שופט בכיר [אב"ד]

ב. בר-זיו, שופטת

א. אלון, שופטת

המערער:

מ ח (אסיר)

ע"י ב"כ עוה"ד חנא בולוס ואח'

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז חיפה (פלילי)

ע"י ב"כ עוה"ד מאיה הרטמן

פסק דין

א. בפנינו ערעור על הכרעת הדין של בית משפט השלום בקריות (כב' השופט מר מוחמד עלי) מיום 17.1.17 בת"פ 53095-08-16, ועל גזר הדין מיום 1.3.17.

הנסיבות הצריכות לעניין הינן בתמצית אלה:

ביום 24.8.16 הוגש כתב אישום כנגד המערער, יליד 1976, בו נטען, שבתאריך 15.8.16, לאחר שפרץ ויכוח בין המערער לבין עובד אחר במוסך בו עבדו השניים, החלה תגרה ביניהם במהלכה היכו איש את רעהו.

אנשים שנכחו במקום הפרידו בין הניצים, כשהמערער נותר במוסך והמתלונן הוצא החוצה. בהמשך, יצא המערער מן המוסך כשהוא מחזיק בידו סכין יפנית, ניגש למתלונן (שהובא לחזית המוסך כדי להשלים ביניהם), נפצע אותו באמצעות הסכין באופן שהחל דוקר את המתלונן בפניו ובראשו מספר פעמים, וכתוצאה מכך נפצע המתלונן בקרקפת ובפנים, ונגרמו לו פצעים רבים.

המתלונן הובהל לבית החולים, הוכנס לחדר הלם ואושפז לקבל טיפול רפואי לצורך סגירת הפצע הגדול שבקרקפת באמצעות סיכות מתכת, והפצע בסמוך לשפה התחתונה נתפר.

המשיבה ייחסה למערער עבירה של פציעה כשעברין מזוין, לפי סעיף 335(א)(1) של חוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "**החוק**"), פציעה לפי סעיף 334 של החוק, והחזקת אגרופן או סכין שלא למטרה כשרה לפי

סעיף 186(א) של החוק.

ב. המערער כפר בעובדות כתב האישום.

לגבי האירוע העיקרי, פציעת המתלונן בסכין, טען המערער, כי המתלונן הוא זה שתקף אותו ואף פצע אותו וגרם לו לנכות באצבע יד ימין, וכי המערער פעל מתוך הגנה עצמית. כן טען המערער, למחדלי חקירה, ועוד הלן על כך שלא הוגש כתב אישום כנגד המתלונן, דבר המקנה למערער הגנה מן הצדק, לטענתו.

ג. מסכת הראיות, לרבות סרטון שתיעד את כל האירוע, נפרשה במלואה ובשלמותה בפני בית שפט קמא, שהעיר בפתח הכרעת הדין שסעיף 335(א) של החוק אינו מגדיר עבירה עצמאית אלא קובע מספר נסיבות מחמירות לעבירות לפי סעיף 333 ו- 334 של החוק, ובכלל זה, נשיאת נשק חם או קר בידי העבריין, שזו הנסיבה המיוחסת למערער בתיק זה.

מכאן, הסיק בית משפט קמא, כי למעשה מיוחסת למערער עבירה של פציעה לפי סעיף 334 לחוק בנסיבות של סעיף 335(א)(1) של החוק.

בית משפט קמא הוסיף שהצדדים לא התייחסו לנקודה זו, ומכל מקום, אין בעניין זה פגיעה בזכויותיו של המערער.

ד. בהכרעת הדין המפורטת והמנומקת הרשיע בית משפט קמא את המערער בכל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום, דהיינו, פציעה לפי סעיף 334 של החוק בנסיבות של סעיף 335(א)(1) של החוק והחזקת סכין לפי סעיף 186(א) של החוק.

ה. הודעת הערעור שהוגשה (ללא נימוקים) התייחסה הן להכרעת הדין והן לגזר הדין, אך בישיבה שהתקיימה בפנינו ביום 25.5.17 הודיע הסנגור כי הוא חוזר בו מן הערעור על ההרשעה, ולפיכך שמענו את טענותיו בעל פה רק לעניין העונש, ואת תגובת בא כוח המשיבה.

ו. במסגרת הראיות לעונש העיד בפני בית משפט קמא, אחיו של המערער (נ ח) שהוא משותק ומתנייד בכיסא גלגלים וציין, שאחיו הבכור נפטר ואין איש שיעזור לו זולת המערער.

עוד סיפר האח שבעלה של אחותו, נפטר והמערער תמך בילדיה והיה עמוד התווך במשפחה. הסנגור הגיש את תעודת הפטירה של האח, שנרצח לפני מספר חודשים.

הסנגור ציין, שבאותה פרשייה נורה ונפגע האח שנותר משותק, וכן הגיש הסנגור תעודת פטירה של הגיס שמצא

את מותו בתאונת עבודה.

ז. מטעם המדינה הוגש לבית המשפט קמא גיליון ההרשעות הקודמות של המערער וגזר הדין בו נגזרו עליו 18 חודשי מאסר על תנאי.

בטיעוניו לעונש בפני בית משפט קמא, טען ב"כ המדינה, שראוי לגזור על המערער עונש שלא יפחת משש שנות מאסר בפועל, וכן מאסר מותנה ופיצוי למתלון.

ח. הסנגור טען בפני בית משפט קמא, בשים לב לאסופת פסיקה שהגיש, שמתחם הענישה ההולם נע בין 5 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות לבין 15 חודשי מאסר בפועל, וכן עתר להפעלת המאסר המותנה, כך שחלקו יהא חופף לעונש המאסר בפועל וחלקו יהא מצטבר ושלא למצות את הדין עם המערער נוכח נסיבות חייו הקשות.

ט. הסנגור גם הגיש לבית משפט קמא דיסק ובו שתי שיחות של המתלון וכן עותק תלונה שהוגשה למשטרה על מנת להצביע, כך נטען, על התנהלותו של המתלון. לטענת הסנגור, המתלון הוא אדם מסוכן ואלים שתרגם את תרומתו לביצוע העבירה המיוחסת למערער בכתב האישום.

עוד טען הסנגור שהמערער נקלע לסיטואציה קשה כשהמתלון קנטר אותו וקילל את אחותו הצעירה של המערער, שהתאלמנה מבעלה, במילים קשות. הסנגור לא חלק על כך שלחובתו של המערער עבר פלילי, אך לדבריו, שינה המערער את דרכו כדי לפרנס את משפחתו, משפחת אחיו שנרצח, ואחותו שהתאלמנה.

כמו כן, ציין הסנגור, שנעשו ניסיונות לתיקון מעשיו של המערער, הושגה סולחה והמתלון פוצה בסכום של 7,000 ₪, אם כי, בדיון בבית משפט קמא, התעלם המתלון מהסכם הסולחה.

י. המערער מסר לבית משפט קמא, כי הוא משלים עם הכרעת הדין וציין שיש לו נסיבות אישיות למקרה שאירע, וכי הוא מתנגד לאלימות, והאירוע התרחש נוכח הלחץ בו היה נתון ועקב אחריותו לפרנסתן של שלושה משפחות.

יא. בפתח גזר דינו מיום 1.3.17 התייחס בית משפט קמא לראיות שהציג הסנגור במסגרת הטיעונים לעונש, בהתייחס להתנהלותו של המתלון, דהיינו, שיחות להן האזין בית משפט קמא, אשר ציין כי הדובר בשיחות אלה נשמע מקלל ואומר, בין היתר, שהוא רוצה "להוריד" את מ' (המערער). שיחות אלה נערכו לאחר המקרה נשוא כתב האישום.

בית משפט קמא מציין שגם **בהנחה** שהדובר בשיחות אלה הוא המתלונן, אין בהן כדי להביא להקלה משמעותית בעונש שיש להטיל על המערער, שכן השיחות התנהלו **לאחר** האירוע נשוא כתב האישום.

גם לאיומים שהושמעו כנגד עדה בשם קריסטין, אין כדי להשפיע על ענישתו של המערער.

בית משפט קמא קבע, **שאין** הוא מקבל את טענת הסנגור לפיה, המתלונן אדם אלים ומסוכן שתרם את תרומתו לביצוע העבירה המיוחסת למערער, לפי כתב האישום.

יב. לעיצומו של עניין, מדגיש בית משפט קמא, שהמערער הורשע בעבירת אלימות חמורה שכללה גם שימוש בסכין ובהחזקת סכין. הערכים החברתיים המוגנים בעבירות אלימות הם: שמירה על בטחון, שלמות גופו וכבודו של האדם, כשהעבירות מסוג זה גורמות הרס רב למרקם החברתי. חומרה מיוחדת נובעת מכך שמעשה האלימות בו נקט המערער כלל שימוש בסכין, ובשים לב לפסיקה, זהו נגע שיש לבערו מן היסוד.

יג. בענייננו, כך ציין בית משפט קמא, לאחר הריב בין המערער למתלונן, ולאחר שאנשים הפרידו בין הניצים, הצטייד המערער בסכין והגיע למתלונן ברחבה מחוץ למוסך כשהוא אוחז סכין בידו ולפי התיעוד המצולם, נראה המערער מבצע פעולות חיתוך של ממש בפניו וראשו של המתלונן, וחוזר למוסך כשהסכין בידו.

בית משפט קמא, דחה את טענת ההגנה כאילו מדובר במעשה שאינו מתוכנן. אדרבא, המערער הגיע באופן יזום אל הרחבה מחוץ למוסך, כשהוא אוחז סכין בידו ותוקף את המתלונן.

בסמוך למעשה התקיפה, היה המתלונן פסיבי ורק לאחר שהמערער חתך אותו, ניסה המתלונן להשתחרר מאחיזת הבעלים של המוסך ולגשת לכיוון המערער.

יד. מוסיף בית משפט קמא, כי תוצאות מעשיו של המערער לא היו קלות ובבית החולים אובחנו חתכים בקרקפת, בשפה העליונה ובלחי, כך שמדובר בפגיעה שתוצאותיה היו קשות ואף אין להתעלם מן הפגיעה הנפשית הקשה שנגרמה למתלונן עקב המקרה.

מציין בית משפט קמא, שהמתלונן העיד בפניו וניכר כי המעשה נתן את אותותיו בנפשו.

אמנם המתלונן סובל מהפרעת אישיות, אך מצבו זה, כך מעיר בית משפט קמא, אינו סיבה להקל עם המערער.

בית משפט קמא אף הביע מורת רוח על כך שהמתלונן תואר על ידי המערער כאדם שנוהג לשתות לשוכרה,

להשתמש בסמים, ומתנהג מדי פעם באופן חריג.

בית משפט קמא ציין, כי העובדה שהמתלונן שותה לשוכרה, משתמש בסמים, או מתנהג מדי פעם באופן חריג בגלל מצבו הנפשי, אינה נותנת הכשר לנקיטת אלימות כלפיו, לא כל שכן, אלימות חמורה.

טו. בית משפט קמא קיבל חלקית את הטענה שיש ליתן משקל מסוים לעובדה שתקיפת המתלונן על ידי המערער התרחשה לאחר קטטה שפרצה בין השניים, אך אין בכך כדי להקהות את החומרה שבמעשיו של המערער, אשר לאחר שנרגעו הרוחות, נטל סכין, ניגש אל המתלונן והחל לחתוך אותו בפניו ובראשו.

כך גם, ביחס לגרסתו של המערער, לפיה הפנה המתלונן קללות כלפי אחותו של המערער, וקללות אלה פגעו בנפשו ובכבודו של המערער.

אין להשוות, כך מציין בית משפט קמא, בין הפגיעה בכבודו של המערער למשמע הקללות אל מול הצלקות שנגרמו בגופו של המתלונן כתוצאה ממעשיו של המערער שנטל סכין והשחית באופן ברוטאלי את גופו של המתלונן.

טז. בית משפט קמא מוסיף, כי מגמת הפסיקה של בית משפט העליון היא להחמיר בענישה ככל שמדובר בעבירות אלימות, קל וחומר משעבירה כזו בוצעה תוך שימוש בסכין.

עוד הפנה בית משפט קמא לשורה של פסקי דין בציינו כי אין נסיבות מקרה אחד דומות למקרה אחר ואין ללמוד גזרה שווה, ללא עריכת התאמות מתבקשות.

יז. את מתחם הענישה ההולם בנסיבות המקרה, קבע בית משפט קמא בין 12 חודשי מאסר בפועל לבין 30 חודשי מאסר בפועל, בנוסף למאסר מותנה ופיצוי למתלונן.

עוד הפנה בית משפט קמא להרשעותיו הקודמות של המערער, שהוא יליד שנת 1976.

הרשעותיו של המערער שכוללות עבירות אלימות ואף אלימות קשה. הרשעתו האחרונה של המערער הייתה בשנת 2011 בגין עבירות נשק, והוא נדון אז ל- 50 חודשי מאסר בפועל.

בשנת 2008 נדון המערער בגין עבירות של תקיפה הגורמת חבלה ממש, החזקת סכין, וכן שתי הרשעות בגין עבירות של חבלה כשהעברין מזוין, חבלה חמורה ופציעה.

בשנת 2006 נדון המערער ל- 30 חודשי מאסר בפועל.

מכאן שמדובר, לפי קביעת בית משפט קמא, במערער שחוזר ומבצע עבירות אלימות קשות, נשלח למאסר, אך תקופות המאסר המוטלות עליו, אינן מרתיעות אותו מלחזור ולבצע עבירות.

בהרשעה האחרונה משנת 2011, בה נדון המערער ל- 50 חודשי מאסר בפועל, אף הוטל עליו מאסר מותנה בן 18 חודשים, אך עונש זה לא הרתיעו מלבצע את העבירות נשוא תיק זה.

יח. יחד עם זאת, הביא בית משפט קמא בחשבון, את מצבו המשפחתי של המערער, כפי שתואר על ידי עד האופי ועל ידי המערער עצמו, דהיינו, אחיו הבכור של המערער נרצח, והאח האחר, נורה ונותר משותק וגיסו (בעלה של אחותו) מצא את מותו בתאונת עבודה. לפי העדויות, מסייע המערער למשפחה נוכח קשיים אלה.

עוד הביא בית משפט קמא בחשבון, כי המערער מצוי במעצר מאז האירוע ועד שניתן גזר דינו.

יט. באשר להסכם הסולחה שנכרת בין המערער לבין משפחת המתלון, קבע בית משפט קמא, שאין בכך כדי להוות גורם מכריע בנסיבותיו של המקרה וזאת הן נוכח החומרה שבמעשה אשר ביצע המערער.

התנהלותו של המערער, לנוכח הסכם הסולחה מעוררת תהיות, כך מציין בית משפט קמא באשר לעצם הסולחה, דהיינו, המערער כפר בעובדות כתב האישום, וזאת לא רק לגבי סוג החפץ שבו תקף את המתלון, אלא גם העלה טענות נוספות בדבר הגנה עצמית, והדבר אינו מתיישב עם "רוח" הסולחה.

בנוסף, טענות המערער כי המתלון איים על בני משפחתו לאחר שהוא העיד בבית המשפט (וזאת לאחר הסולחה שנערכה ביום 27.9.16), אינן מתיישבות עם קיומה של סולחה במובנה המהותי והעמוק.

כ. בהתייחס למאסר המותנה בן 18 החודשים, התלוי ועומד כנגד המערער, קבע בית משפט קמא, כי עונש זה הוא בר-הפעלה, והסנגור לא חלק על כך, אלא ביקש להפעיל את המאסר המותנה, כך שחלקו יהיה בחופף ואילו ב"כ המדינה, עתר להפעלתו במצטבר.

בשים לב להוראת סעיף 58 של החוק, ובשים לב לפסיקה (למשל, ע"פ 3869/09 סלימאן נ' מדינת ישראל מיום 28.12.09) ציין בית משפט קמא, שאין מקום לסטות מן הכלל ושלא להפעיל את עונש המאסר המותנה במצטבר, וזאת נוכח עברו של המערער הרצוף בעבירות אלימות וכן נוכח המעשה החמור בו הורשע בתיק נשוא הערעור, ותוצאותיו הקשות.

כא. לפיכך גזר בית משפט קמא על המערער עונש מאסר בפועל לתקופה של 26 חודשים והפעיל במצטבר את עונש המאסר המותנה בן 18 חודשים שנפסק במסגרת ת"פ 47016-03-10 מיום 1.3.11, כך שבסה"כ על המערער לרצות 44 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו מיום 15.8.16.

כמו כן הטיל בית משפט קמא על המערער, 12 חודשי מאסר על תנאי למקרה ויבצע בתוך 3 שנים מיום שחרורו עבירת אלימות מסוג פשע ו- 6 חודשי מאסר על תנאי, למקרה ויבצע בתוך 3 שנים מיום שחרורו, עבירת אלימות מסוג עוון, או עבירה לפי סעיף 186(א) של החוק.

המערער חויב לפצות את המתלון בסכום של 25,000 ₪ לתשלום עד 1.12.17.

כג. המערער לא השלים עם פסק דינו של בית משפט קמא והגיש הודעת ערעור, הן כנגד הכרעת הדין והן כנגד גזר הדין (ללא נימוקים).

בישיבת בית המשפט שהתקיימה בפנינו ביום 25.5.17 הודיענו הסנגור כי הוא חוזר בו מן הערעור על הכרעת הדין ולפיכך אנו דוחים את הערעור על הרשעתו של המערער, כך שהערעור מתמקד אפוא בגזר הדין בלבד.

כד. הסנגור העלה בפנינו שתי טענות. האחת - מתחם הענישה שקבע בית משפט קמא שהרף העליון שלו הינם 30 חודשי מאסר בפועל. לטעמו של הסנגור, ראוי היה שהגבול העליון לא יעלה על 24 חודשי מאסר בפועל, ולצורך זה, הפנה אותנו הסנגור לת"פ (מחוזי ירושלים) 41254-02-14 (מיום 23.7.15).

הטענה השנייה - לטעמו של הסנגור, לא היה מקום לגזור עונש של 26 חודשי מאסר בפועל, במסגרת המתחם, כי אם עונש קל יותר.

כה. הסנגור סבור, כי בית משפט קמא לא נתן את המשקל הראוי לטרגדיה של משפחת המערער, דהיינו, רצח אחיו והפגיעה באח האחר שנותר משותק בפלג גופו התחתון, ולפיכך נשא עימו המערער מטען רגשי ולכך התווסף הקנטור בכך שהמתלון קילל את אחותו של המערער שבעלה נהרג בתאונת עבודה.

הסנגור אף הגיש לעיוננו, את ע"פ 3347/01 רכאב סלמאן נ' מדינת ישראל (מיום 26.7.01) שבו הנאשם שלף סכין וחתך את צווארו של המתלון מתנוך אזן שמאל עד הלסת ונדון ל- 20 חודשי מאסר בפועל, כשבערעור הופחתה הענישה ל- 10 חודשי מאסר בפועל.

כו. עוד הוסיף הסנגור, כי הוא ביקש להפעיל את המאסר המותנה בן 18 חודשים חלקית בחופף, וחלקית במצטבר, וציין, שהתנאי שהופעל הוטל במסגרת עבירת נשק, אך לא היה מנוס מלהפעילו במקרה זה,

הואיל והגדרת התנאי: "כל עבירת פשע".

לטענת הסנגור אין המדובר במערער האוחז בסכין ומסתובב ברחובות ומשתמש בסכין, אלא מדובר היה באירוע מקדים (התגרה בינו לבין המתלונן), כשהמערער אוחז בסכין שהיא כלי עבודתו.

כז. נוכח הנסיבות האישיות הקשות של המערער, ביקש הסנגור להמתיק את הענישה ולחלופין להפעיל את המאסר המותנה חלקית במצטבר וחלקית בחופף וכן להתערב ברכיב הפיצוי של 25,000 ₪, וזאת נוכח מצבו הקשה של המערער, ובהתחשב בכך שבמסגרת הסולחה קיבל המתלונן פיצוי בסך 7,000 ₪.

כח. באת כוח המשיבה ביקשה לדחות את הערעור.

באת כוח המשיבה אינה חולקת על כך שהעונש שנגזר על המערער בסופו של יום, הוא עונש משמעותי, אך גם חומרת העבירות שבתיק, וכך גם אורכו של הרישום הפלילי של המערער.

עסקינן לדעת המשיבה, בענישה ראויה ואין מקום להתערב בה.

בינואר 2015 השתחרר המערער ממאסרו האחרון שנמשך 50 חודש וכשנה וחצי לאחר מכן, הוא שב ומבצע עבירת אלימות, בשעה שתלוי ועומד נגדו מאסר מותנה משמעותי בן 18 חודשים, והמאסר הארוך אותו הוא ריצה, לא הרגיעו.

גם בשנת 2008, הורשע המערער בעבירת תקיפה הגורמת חבלה, ובשנת 2007 הורשע בגין החזקת סכין. המערער ריצה עונש מאסר נוסף ארוך של 30 חודשים עוד בשנת 2007 ומסתבר שהוא חוזר ומבצע עבירות אלימות; אין כל אינדיקציה לשיקום בעניינו של המערער; הוא ניהל את ההוכחות עד תום; לא נטל אחריות ותכלית הסולחה לא הושגה.

כט. עוד הדגישה באת כוח המשיבה, כי בית המשפט קמא נחשף לראיות בתיק, צפה בסרטון ומדובר במתלונן שנותר מצולק בפניו. לפי חומר הראיות, המתלונן הוא קורבן מוחלש ויש ליתן את הדעת על כך במי בוחר המערער כדי לפגוע, ולכן לטעמה של ב"כ המשיבה, אין כל הצדקה להתערב בגזר דינו של בית משפט קמא.

ל. לאחר שנתנו דעתנו לכתב האישום; לפרוטוקול הדיון בפני בית משפט קמא; להכרעת הדין המנומקת; לגזר דינו של בית משפט קמא; לכל המסמכים הרלוונטיים; לטיעוניהם בעל פה של באי כוח הצדדים הן בפני בית משפט קמא והן בפנינו; כמו גם להלכה הפסוקה; מסקנתנו היא שבעיקרו של דבר לא נפל כל פגם בגזר דינו של בית משפט קמא, גם אם מצאנו לנכון להמתיק במעט את עונשו של המערער, כפי שנציין להלן.

לא. למעשה, תמימי דעים אנו עם כל הנימוקים והשיקולים שפירט בית משפט קמא, בגזר דינו המפורט היטב. נדגיש, כי בענייננו, נפרשה מסכת הראיות במלואה בפני בית משפט קמא, באופן שהוא ראה ושמע את העדים ובהם כמובן גם המתלונן וגם המערער, וכן צפה בסרטון שהוגש לעיונו, כך שהייתה לבית משפט קמא האפשרות להתרשם באופן מלא מן הנפשות הפועלות, ואין ספק שבכך יש יתרון משמעותי לערכאה הדיונית על פני ערכאת הערעור.

לב. אין צורך לחזור ולהדגיש, כפי שאכן עשה בית משפט קמא, את החומרה שבעבירות האלימות שביצע המערער, קל וחומר משעשה המערער שימוש בנשק קר (הסכין), ועקב כך נגרמה חבלה משמעותית למתלונן. גם אין צריך לומר שחובתה של מערכת המשפט לתרום את חלקה ולתת את ידה למיגור הנגע של "תת-תרבות הסכין".

לג. איננו סבורים שנפל פגם במתחם הענישה שקבע בית משפט קמא בגזר דינו (12 חודשי מאסר בפועל עד 30 חודשי מאסר בפועל) ואף לא נפל פגם בכך שבית משפט קמא ראה לנכון, בנסיבות העניין, להטיל עונש מאסר שיהא קרוב לרף העליון של המתחם (26 חודשי מאסר לריצוי בפועל).

ערים אנו לפסיקה אליה הפנה הסנגור המלומד, אך כידוע הענישה הנוהגת היא ענישה אינדיבידואלית ועל בית המשפט לבחון כל מקרה לגופו, הן את נסיבות האירוע והן את נסיבותיו של מבצע העבירה, ולכן אין לגזור בהכרח גזרה שווה בין גזרי הדין השונים, שכן יש לעמוד תמיד על הנסיבות הספציפיות של כל מקרה ומקרה.

לד. בית משפט קמא עמד במקרה שבפנינו על כך שהפגיעה התרחשה כאשר המתלונן הובא על ידי הבעלים של המוסך לחזית המוסך (מתוך ניסיון להשלים בין המתלונן לבין המערער), ואז יצא המערער ונגש לעבר המתלונן, כשהוא אוחז בסכין בידו וגרם לחתכים קשים בקרקפת ובפנים של המתלונן, בעוד המתלונן פסיבי. דומה שאין צורך להרבות במילים, על מנת לעמוד על חומרת האלימות שבהתנהלותו זו של המערער.

לה. לא די בכך, אלא שלכך מצטרף גיליון ההרשעות הקודמות של המערער, שתחילתו בשנת 2002, כאשר

ביצע המערער עבירה של חבלה כשהעברין מזוין, ולרבות פציעה.

בהמשך, ביצע המערער בשנת 2006, עבירה נוספת של חבלה כשהעברין מזוין לרבות חבלה חמורה ונדון ל-30 חודשי מאסר בפועל.

באותה שנה עצמה (2006) ביצע המערער עבירה נוספת של החזקת אגרופן או סכין שלא למטרה כשרה, ועוד באותה שנה (2006), ביצע המערער עבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממש. בשנת 2010 ביצע המערער עבירה של רכישת/החזקת נשק שלא כדין, ייצור, יבוא/יצוא נשק בלא רשות, לרבות ניסיון לייצור, יבוא/יצוא נשק ללא רשות, ונדון ל-50 חודשי מאסר בפועל.

כפי שצינה באת כח המשיבה, כשנה ומחצה לאחר שהשתחרר המערער ממאסר בן 50 חודש הוא ביצע את העבירה נשוא הדיון כאן, ועונש המאסר בן 18 חודשים שהוטל עליו בגין העבירה משנת 2010, אף הוא לא הרתיעו מלבצע את העבירה החמורה נשוא הדיון כאן.

לז. נוכח האמור לעיל, לא ראינו כל הצדקה להתערב לא במתחם הענישה שקבע בית משפט קמא ולא בענישה שהטיל בית משפט קמא על המערער במסגרת המתחם, גם אם הענישה שהוטלה היא ברף העליון של המתחם, אך הדבר נובע הן מחומרת האלימות שהפגין המערער והתוצאה הנובעת מאלימות זו (פציעתו של המתלונן), והן בהתחשב בכך שהמערער פועל ונוהג כמי שאין מורא החוק עליו, ואף אין בפנינו כל אינדיקציה לשיקום.

לז. באשר להפעלת המאסר המותנה: סעיף 58 של החוק קובע כי, מי שהוטל עליו עונש מאסר בשל עבירה נוספת והופעל נגדו עונש מאסר מותנה, יישא את שתי תקופות המאסר בזו אחר זו, אלא אם, מורה בית המשפט מטעמים שירשמו, ששתי התקופות כולן או מקצתן, יהיו חופפות.

לח. בעיקרו של דבר, איננו סבורים שיש בפנינו טעמים מיוחדים המצדיקים שהמאסר המותנה שהופעל ירוצה בחופף, בוודאי לא נוכח חומרת התנהלותו של המערער עליה כבר הצבענו, והמסוכנות הנובעת ממעשיו, כפי שעולה הן מהאירוע נשוא הדיון וכפי שעולה מהרשעותיו הקודמות.

לט. למרות כל האמור לעיל, ובהתחשב בנסיבות האישיות הלא פשוטות של המערער ומשפחתו (רצח אחיו; פציעתו של האח שנותר משותק בפלג גופו התחתון; ומות גיסו בתאונת עבודה) וכדי לפתוח למערער צוהר של תקווה, בהנחה שלפחות הפעם ישכיל לאחר שחרורו מן המאסר לעלות על מסלול של חיים נורמטיביים, החלטנו שמתוך 18 חודשי המאסר המותנה שהופעל, יהיו 4 חודשים בחופף למאסר שהוטל על המערער בתיק זה - 14 חודשים במצטבר, כך שבסך הכול תעמוד תקופת המאסר בפועל שעל המערער לרצות על 40 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו מיום 15.8.16.

מ. בטרם נסיים, נציין, כי הסנגור ביקש מאתנו כי נפחית את סכום הפיצוי (₪ 25,000) שפסק בית משפט קמא לקורבן העבירה, הן בהתחשב בפיצוי שנפסק במסגרת הסולחה; הן נוכח מצבו הקשה של המערער; והן בהתחשב בכך שפתוחה בפני המתלונן הדרך להגיש תביעה אזרחית.

אין כלל מקום לדון בהפחתת הפיצוי שנפסק לקורבן העבירה, בשים לב לכך שהמתלונן לא צורף כמשיב לערעור, ודי בכך כדי להביא לדחיית טענותיו של הסנגור, ולמעלה מן הדרוש, נוסף, כי לטעמנו, ונוכח חומרת הפגיעה במתלונן, הפיצוי עליו הורה בית משפט קמא, סביר בנסיבות העניין ואינו מצדיק את התערבותה של ערכאת הערעור.

מא. התוצאה מכל האמור לעיל היא שאנו מעמידים כאמור את תקופת המאסר הכוללת של המערער על 40 חודשי מאסר לריצוי בפועל (בניכוי ימי מעצרו מיום 15.8.16), הכול כמפורט וכמוסבר לעיל, ופרט לכך, אנו דוחים את הערעור וכל שאר רכיבי גזר הדין יעמדו בעינם ללא כל שינוי.

ניתן היום, י"ד סיוון תשע"ז, 08 יוני 2017, במעמד באי כח הצדדים ובהעדר המערער.

למזכירות: יש להמציא את העתק גזר דיננו למערער עצמו, וזאת באמצעות שב"ס (מחלקת האסיר),

לאחר שפטרנו את המערער מחובת הופעה לישיבת היום.

י. גריל, שופט בכיר[אב"ד] ב. בר זיו, שופט א. אלון, שופט